

V.

TANULMÁNYOZZUK A SZOVJET HADSEREG TAPASZTALATAIT

SZTÁLINI HADITUDOMÁNY

(Baz ezredes cikke a Vojennij Vjesztnyik 1949. évi 23. számában.)

Az a történelmi győzelem, melyet a szovjet nép a fasiszta Németország és azután az imperialista Japán fölött aratott, Lenin és Sztálin nagy eszméjének, a szovjet társadalmi és államrendnek, a Bolsevik Párt bölcs sztálini politikájának, a Szovjet Fegyveres Erőknek a győzelmét jelentette. A Szovjet Hadsereget Sztálin elvtárs, a Párt és a nép nagy vezére, a szovjet emberek hősie harcának és győzelmeinek szervezője és lelkesítője vezette a győzelemhez, a fronton és háttországban egyaránt.

Ez a győzelem történelmi törvényszerűség volt. A Szovjet Hadsereg azért győzött, mert a szovjet nép vezető és irányító ereje a Bolsevik Párt. Lenin és Sztálin pártja, bölcs vezetése a szovjet állam erejének a forrása.

A Szovjet Hadsereg azért győzött, mert a szovjet hatalom rövid történelmi időszak alatt az országot legyőzhetetlen erősségűvé alakította. A szovjet társadalmi és államrend, a Szovjetunió hatalmasságának az alapja. Sztálin elvtárs kimutatja, hogy a szovjet rendszer a békés építés időszakában nemcsak a legjobb szervezési formája az ország gazdasági és kulturális felemelkedésének, hanem az ellenség ellen mozgósított népi erők legjobb tömörítője háború idején és hogy a szocialista rendszer, mely az Októberi Forradalom szülöttje, a népnek és hadseregének hatalmas és legyőzhetetlen erőt adott.

A Szovjet Hadsereg azért győzött, mert a Bolsevik Párt élén, az állam élén és a Fegyveres Erők élén a nagy Sztálin áll, aki egyesíti magában a Bolsevik Párt és a szovjet nép összes bölcseségét, hősiességét, akaratát és erejét.

A Szovjet Fegyveres Erők győzelmet arattak az ellenség felett, mert a szovjet haditudomány alapján működtek, és fényesen kiállták a háború összes megpróbáltatásait. A szovjet haditudomány megalkotója Sztálin elvtárs.

A Szovjet Fegyveres Erőkkel egyidejűleg született meg a szovjet haditudomány, mely jelentős fejlődésen ment keresztül már a polgárháború és a külföldi intervenció elleni háború idejében is. Elválaszthatatlanul össze van kapcsolva minden idők és népek legnagyobb hadvezére, Sztálin elvtárs nevével a szovjet haditudomány már azóta, amióta a szovjet fejlődés nagy szerepet játszott a külföldi intervenció és a belső ellenforradalmárok elleni győzelemben.

A háború utáni évek idején, a békés építés időszakában Sztálin elvtárs folytatta e haditudomány fejlesztését, olyan új szabályzatokkal és következtetésekkel gazdagította, melyek teljesen megfeleltek a korszerű háború követelményeinek. 1923-ban Sztálin elvtárs „Az orosz kommunisták stratégiájának és taktikájának kérdése” c. könyvében értékes fejezetét írta meg annak a marxizmus-

leninizmus elméletének, amely fontos alapját képezi a szovjet hadi művészetnek és a szovjet haditudománynak általában, s amely meghatározza Fegyveres Erőnk összes fegyvernemeinek fejlődési útját.

A szovjet haditudomány további fejlődését a nagy Honvédő Háború éveit hozták meg, amikor Sztálin elvtárs hadvezérként jelentette erőnk és nagyságunk alapját.

*

A szovjet haditudomány, melyet Sztálin elvtárs dolgozott ki és fejlesztett tovább, elvileg és minőségileg új haditudomány. Teljes mértékben feleletet adott az összes kérdésekre, melyek kapcsolatban voltak a szocialista állam Fegyveres Erejének megalakításával és felépítésével, a szovjet ország katonai hatalmának további megerősítésével; a kapitalista környezetet számbavéve meghatározta azt az utat, melyen népünket és hadseregünket elő kellett készíteni a háborúra, amelyben meg kellett védelmeznünk a szovjet állam azon érdekeit, melyek a Szocialista Forradalom vívmányai, megállapította azokat a formákat, melyek szükségesek a korszerű háborúban a sikeres hadműveletek vezetéséhez.

A sztálini haditudománynak életereje abban áll, hogy alapját a lenin-sztálini elvek, a marxizmus-leninizmus filozófiája, a dialektikus-materializmus alkalmazása a háború marxista-leninista értelmezése alkotják.

A szovjet haditudomány felmérhetetlen fölénye a burzsoá harci elmélettel szemben épp ebben rejlett. A burzsoá államok harci ideológiája rengeteg tudományellenes módszert foglal magában, amely ugyan megfelel az imperialista államok reakciós érdekeinek, reakciós politikájának. Az ő haditudományuk azonban azért nem vezethet eredményre, mert túlértékelik saját erejüket és lehetőségeiket, ezzel ellentétben lebecsülik az ellenség erejét és képességeit.

A szovjet haditudomány életképessége és ereje abban rejlik, hogy annak megalkotója és kifejlesztője Sztálin elvtárs, aki a kommunizmus elméleti tudósa és tanítója, egy hatalmas nép vezére, a legforradalmbibb párt, a Bolsevik Párt irányítója, vezére a világ első szocialista államának, nagy hadvezér, a hadi elmélet zseniális tudósa. Sztálin elvtárs hatalmas elméleti tudása biztosítja a szovjet haditudomány felmérhetetlen erejét. Sztálin elvtárs lángelméje mindennek előtt a szovjet haditudomány erejének és fejlődésének forrása.

A sztálini haditudomány ereje és életképessége még azzal is magyarázható, hogy a Bolsevik Párt igazságos politikájával van összekapcsolva, továbbá azzal, hogy a Szovjet Szocialista Állam érdekeit szolgálja, s feladata katonai erővel is megvédeni a Szovjet Hazát és hogy a Szovjet Hadseregnek, egy új-típusú hadseregnek a haditudománya.

A szovjet haditudománynak az a feladata, hogy biztosítsa a győzelmet az olyan legigazságosabb és leghaladottabb háborúban is, amelyet csak ismer a történelem. A Szovjet Szocialista Állam már természeténél fogva sem folytathat igazságtalan, reakciós, rabló hódító háborút. A szovjet haditudomány a szovjet társadalmi és államrend gazdaságára, erkölcs-politikai hatalmára támaszkodik. A szovjet haditudomány a legegységesebb hátországra, a szovjet hátországra támaszkodik, a legtökéletesebben megszervezett, tervszerű, hatalmas szocialista gazdaságra, a munkások baráti együttműködésére az ország parasztjaival és értelmiségével, a szovjet társadalom és a Szovjetunió népeinek erkölcs-politikai egységére és barátságára, az öntudatos szovjet hazafiságra, az ország népei közti kölcsönös megértésre.

*

Sztálin elvtárs azt tanítja, hogy a haditudomány sokkal szélesebbkörű fogalom, mint a hadiművészet.

„A hadiművészet a haditudománynak egy része, amely magába foglalja a taktikát, a hadművelési művészetet és stratégiát, vagyis azokkal a kérdésekkel foglalkozik, melyek a hadműveletek és a háborúk vezetésének módszereivel kapcsolatosak. A haditudomány a hadiművészet kérdésén kívül egyesíti az ország gazdasági képességeinek és erkölcsi állapotának kérdéseit is.

A haditudomány megismerése azt jelenti, hogy nemcsak a hadvezetés módszerét ismerjük meg, vagyis a hadiművészetet, hanem ismerjük és számításba vesszük saját országunk gazdasági és erkölcsi erejét épügy, mint az ellenség országát is.”

Ami a burzsoá haditudományt illeti, „a német és általában a burzsoá katonai vezetők főhibája abban áll, hogy ők túlbecsülik a katonai tervek jelentőségét és azokat elválasztják a gazdasági és erkölcsi tényezőktől akkor, amikor azok nem mellőzhetők.”

A burzsoá hadiideoológia, amely a harci művészet problémáit elválasztja a gazdasági és erkölcsi tényezőktől és amely nem eléggé értékeli ki ezeket, a győzelembe vetett hitét csupán a harcieszközökre alapozza. A burzsoá haditudomány a háborút egy csapással, villámháborúval akarja megnyerni. Az imperialista államok tudományellenes, reakciós hadielmélete ahhoz vezet, hogy az imperializmus hadiideoológiája és elmélete a XX. században semmit sem fejlődött. Tekintettel azonban arra, hogy a haditudomány és a harci művészet állandóan fejlődik, haditudományuk nem mutatkozott korszerűnek.

Ebben a kérdésben éppügy, mint a többi, más kérdésben sincs semmiféle elvi különbség a német fasizmus és a korszerű angolszász imperializmus hadi elmélete között. Ugy az előbbi, mint az utóbbit az jellemzi, hogy mindazon feladatoknak a megoldása, melyet az imperialista politika állít a hadsereg elé, csak a harcieszközök felhasználására támaszkodik. A különbség abban van, hogy a hitleri vezérkari tisztek, teljesítve a német imperialisták hóbortos parancsait, a villámháború harckocsi-repülő variációját tervezték, ellenben amazok elméleti téren a különféle atom és vegyi-baktérium felhasználásra alapozták egyoldalú győzelmüket.

Ha az imperialista államok haditudománya saját feladatát csak a jó stratégiai és hadműveleti tervek kidolgozásában látja és ezt elegendő feltételnek találja a győzelem érdekében, úgy a sztálini haditudomány ép az ellenkezőjét állítja.

„A szovjet haditudomány azt állítja, hogy a jó hadászati és hadműveleti tervek még közről sem elégségesek a háború megnyeréséhez. Feltétlenül szükséges, hogy ezeket a terveket biztosítsuk az ország gazdasági felkészültségével, s hogy ne csak a Fegyveres Erőket lássuk el az összes elemi szükségletekkel, hanem az ország egész lakosságát is.

A szovjet haditudomány azt állítja, hogy ez a két feltétel — a jó hadi-tervek és ezek biztosítása gazdaságilag — még nem biztos, hogy elegendők az ellenség feletti győzelem szempontjából, ha a háború célja nem felel meg a nép erkölcsi szellemének. Érthető, hogy a rablőháborúk célja nem egyeztethető össze a nép erkölcsi szellemével, úgyszintén a hadseregével sem, ellenben a háború felszabadító célja teljes mértékben megfelel ennek a követelménynek.”

Ez a sztálini mondat, amely magában foglalja a szovjet haditudomány fontos alapjait, zseniálisan nyúl bele a háború gépesített időszakának törvényeibe. Korunk háborúja különösen bebizonyította azt, hogy milyen nagy jelentősége van a hátszág és a front összhangjának, s hogy a hátszág, gazdasági erkölcsi tényezőivel milyen fontos szerepet játszott. Azt is bizonyítja, hogy a győzelem nemcsak a harcművészettől, hanem a gazdasági és erkölcsi tényezőktől is függ.

Jellemezve a XX. század háborúinak különlegességeit V. I. Lenin még 1905-ben írta:

„Elérkeztünk annak az időnek az estéjéhez, amikor a háborút önkéntesek, vagy a nép elszigetelt rétegének képviselői vívták. Most a háborút a népek viselik.”

Ugyanerről beszél az ismert lenini tanítás, hogy a háború minden nép összes anyagi és szellemi erejének, értékmérője. Lenin ezen tanításának a továbbfejlesztésében és gyakorlati alkalmazásában Sztálin elvtárs a következőket mondja:

„A háborúk története arra tanít bennünket, hogy ezt az erőpróbát csak az az állam bírja ki, amely erősebb ellenségénél gazdaságilag, tapasztalatilag, csapatai harci szellemében, a nép kitartásában és egységességében a háború egész folyamán. Ilyen állam a mi államunk.”

Es ezt teljes mértékben be is bizonyította a Nagy Honvédő Háború. A második világháború mindenféle tekintetben bebizonyította a Szovjetunió fölényét az imperialista államokkal szemben. Az ellenség feletti győzelmünk mindenekelőtt a szovjet társadalmi és államrendnek, a Bolsevik Párt politikájának, Fegyveres Erőnk kitűnő és a történelem folyamán még soha nem látott minőségének és a zseniális sztálini vezetésnek köszönhető.

A Szovjetunió a Nagy Honvédő Háborúban aratott győzelme fényesen bebizonyította, hogy a Szovjet Szocialista Állam rendelkezik minden olyan anyagi és szellemi erővel, amely szükséges ahhoz, hogy győzelmet arasson egy korszerű háborúban bármily erős ellenség felett is.

Az imperialista államok haditudománya nem alkalmazza a háború tapasztalatait, ahogy az első világháború után haditudósáik az imperialista háborúk elméletében ép úgy, mint ahogy jelenleg az angol-amerikai imperialista haditudósok a kapitalisták érdekeinek megfelelő elméletet dolgoznak ki, figyelmen kívül hagyva a második világháború tapasztalatait.

Nem lehet azt mondani, hogy a burzsoá ideológia teljesen mellőzi a korszerű háború kimenetelének mérlegeléséből a gazdasági és erkölcs-politikai tényezők szerepét. De mit ér az a beismerés, ha ezeket egy villámháború győzelmére, ha atom- és baktériumfegyverek felhasználására alapozzák.

Az imperialista országokban a haditudomány nagy válságot él át. A Szovjetunióban a sztálini haditudomány mindjobban fejlődik és a marxizmus-leninizmus tanításának alapján megállapítja a hadügy fejlődésének útját korszerű viszonyok között, nem ismer tökéletesedésének útján semmiféle akadályt és történelmében még eddig soha nem látott felvirágzását éli.

A Nagy Honvédő Háború megmutatta, hogy a mi harcművészetünk felmérhetetlenül fölényben van az imperialista államok hadseregének harcművészetével szemben. A szovjet harcművészet zseniális alkotója éppúgy, mint a szovjet haditudomány megalkotója is, Sztálin elvtárs.

Azokról az okokról szólva, melyek a német csapatok vereségét és a szovjet hadsereg sikereit okozták Sztálingrád alatt, Sztálin elvtárs a következőket mondta:

„Semmi kétség nem férhet hozzá, hogy csak a Vörös Hadsereg parancsnokságának helyes stratégiája és a mi végrehajtó parancsnokaink ügyes taktikája tudott elérni olyan kiváló ténytet, mint a németek válogatott hadseregének bekerítése és felszámolása, melynek állománya 330.000 ember volt Sztálingrád alatt.”

Sztálin elvtárs ugyanerről beszélt, amikor az 1943—44. téli hadjárat sikereiről számolt be.

A Vörös Hadsereg sikerei azért voltak lehetségesek, mert a szovjet parancsnokság helyes stratégiát és taktikát alkalmazott, parancsnokai és harcosai magas szellemi képességekkel rendelkeztek, mert a csapatok kiváló szovjet haditechnikával voltak ellátva, mert a tüzéség, aknavetők, harcokcsik, repülők, híradók, utászok, gyalogosok, lovasság, felderítők magas hadművészettel rendelkeztek. A Szovjet Hadsereg nem érte volna el ezeket a sikereket, ha nem támogatta volna a szovjet háttország egész népe, szünet nélkül hasznosítva az anyagi forrásokat és az ország erkölcsi erejét a front támogatására. Ez volt a siker alapja. Egyedül csak kiváló hadművészettel nem lehetett volna sikereket elérni a háború folyamán.

A Sztálin elvtárs által felállított új szovjet hadművészet magába foglalja: a stratégiát — tanítást az ország Fegyveres Ereje felépítésének és kiképzésének vezetéséről a háborúra, valamint a hatalmas hadműveletekre; a hadműveleti mű-

vészetet — tanítást a hadműveletek vezetésének módszeréről; harcászatot — tanítást a harc folytatásának módszeréről.

A hadművelati művészetet, mint önálló és egyenértékű fogalmat a harc-művészet harcászati és stratégiai fejezetével, teljes mértékben meghatározta Sztálin elvtárs. A hadművelati művészet alapjait Sztálin elvtárs már a polgárháború éveiben lerakta. Részleteiben a hadműveletek vezetésének alapjait Sztálin elvtárs már 1918 végén kidolgozta. A sztálini harcművészet elveinek alapján már a polgárháborúban nagy győzelmeket ért el a Vörös Hadsereg. Kiváló szerepet töltött be az ellenség szétverésében a Nagy Honvédő Háború frontjain a szovjet hadművelati művészet, melyet Sztálin elvtárs dolgozott ki.

A stratégia, a hadművelati művészet és harcászat képezi a részeit a szovjet harcművészetnek, szoros együttműködésben állnak ezek egymással és nagymértékben függenek egymástól. A stratégia vezető szerepet játszik közöttük és érdekeinek van alárendelve a harcászat és a harci művészet. A harcművészet elméletének egységét a stratégia alapján kidolgozta még 1922—23-ban Sztálin elvtárs, amikor „Az Orosz Kommunista Stratiégiaja és Harcászata kérdéséhez” című kiváló művét írta. Ennek a zseniális sztálini elméletnek az alapjain fejlődött ki a stratégia, a hadművelati művészet és harcászat a Szovjet Fegyveres Erőkben. A stratégia, melynek határozott célja van a Fegyveres Erők összes ténykedésében, feladatot ad a hadművelati művészetnek és ennek következtében a harcászatnak is. A harcászatot alárendeli a hadművelati művészetnek és ezen keresztül a stratégiának és minden erejét a feladat teljesítésére irányítja, másik oldalról a taktika sikerei elősegítik a hadműveletek sikerét, amelynek kimenetelétől függ az egész harc eredménye.

A burzsoá harcművészet teljes kudarcot vallott a stratégiai feladatok megoldásában. A burzsoá harci elmélet a második világháború után is teljesen megerősítette a sztálini tanítás helyességét a stratégia vezető szerepéről és megcáfolta Clausewitz tudományellenes állításait. Arról, hogy a burzsoá hadi ideológia sem a háború előtt, sem a háború után nem tudott megoldani helyesen egy stratégiai és harcászati kérdést sem, tanuskodik mindenekelőtt a német-fasiszta villámháború és az angolszász atomvariáció teljes kudarca is.

Mit bizonyít a gyakorlat, az elmúlt háború tapasztalata, azé a háborúé, mely a legnehezebb volt a történelem során? Azt, hogy a sztálini harcművészet minden vonatkozásban felülmúlta a német, olasz, japán és a többi ellenséges hadseregek harcművészetét! Ebben rejlik a Szovjetunió által a Nagy Honvédő Háborúban aratott győzelem egyik legfontosabb feltétele.

A szovjet harcművészet fölényéről beszélve, Sztálin elvtárs kimutatta: „A német fasiszta csapatok stratiégiaja kudarcot vallott, minthogy nem számolt az ellenség erejével és lehetőségeivel és túlértékelte a saját erejét. Az ő taktikájuk sablonos, minthogy igyekeznek az összes frontokon pontosan alkalmazni azt, ami a szabályzatokban le van fektetve. A németek hadműveleteikben pontosak voltak amikor a helyzet megengedte, hogy a szabályzatok pontjait tökéletesen alkalmazhassák. Ez volt az erejük. De a németek eredménytelenek lettek, amikor a helyzet úgy változott, hogy nem tudták alkalmazni a szabályzatok egyik, vagy másik pontját, amikor önálló elhatározást kellett hozni, olyat amelyet a szabályzat nem ír elő. Ez volt a fő gyengeségük.”

Ellentétben a német-fasiszta hadsereg parancsnokságának kudarcot vallott stratiégiájával, a Szovjet Fegyveres Erők stratiégiaja, a sztálini stratiégia teljes egészében tudományos jellegű és nem ismeri azt az elvet, mely túlértékeli saját erejét és lehetőségeit és lebecsüli az ellenség erejét és lehetőségeit.

A Nagy Honvédő Háború története a sztálini stratiégia és hadművelati művészet kiváló példáit mutatta meg akkor, amikor a követelményeknek megfelelően több irányban egyszerre törték át a frontot hadműveleteikkel, vagy más esetben különféle irányba mérték csapást, vagy kerítették be az ellenséget.

A ténykedések ilyen módszerei arra kényszerítették az ellenséget, hogy szétdobá'ják tartalékaikat és azt eredményezték, hogy azok sohasem vo'ltak a megfelelő helyükön, csapataink sikeresen végrehajtották az áttörést és kiváló hadműveleteket tudtak folytatni, bekerítették és megsemmisítették az ellenség legnagyobb csoportosításait.

Legnagyobb jelentősége a harcművészet elméletében és gyakorlatában a fő támadási irány, a döntő csapás iránya kiválasztásának van, s amelyet Sztálin elvtárs ragyogóan kido'gozott. Már a polgárháború éveiben Sztálin elvtárs új elvi meghatározást adott ennek a fontos kérdésnek. Ezeknek a problémáknak a sztálini megoldása megmutatkozott a harcosok szellemében, akiknek el kellett háritaniuk az imperialisták aljas támadásait, melyeket a szocialista haza ellen indítottak. Ezekben a harcokban Sztálin elvtárs kiváló példáit mutatta meg a fő támadási irányoknak: ezek az ellenség teljes szétveréséhez vezettek.

A sztálini harcművészet tökéletesen kido'gozta és fényesen alkalmazta a gyakorlatban a támadás formáit, továbbá az ellentámadás elméletét, úgyszintén a védelem összes formáit. A sztálini ellentámadás legkifinomultabb példái, mint ismeretes a moszkvai, sztálingrádi és kurszki csaták vo'ltak.

A korszerű háború természetének és jellegének megfelelően, a háború gépesített időszakában a sztálini harcművészet részletesen kido'gozta az együttműködés problémáját harcban és hadműveletekben, úgyszintén a fegyvernemek megszervezésének, kiképzésének és harci alkalmazásának kérdését is. Az imperialista haditudományok azt tanítják, hogy a háború megnyerésére elegendő egy fegyvernem kiváló alkalmazása, legfőképpen a gyalogság alkalmazása, ellenben Sztálin elvtárs azt tanítja, hogy legszükségesebb az összes erők összpontosítása, az összes fegyvernem szoros együttműködése, ténykedéseik közös kifejlesztése és ezek elsősorban eldöntik a háború kérdését és a harcban és hadműveletekben a siker felte'leteit.

Fe'mérhetetlen jelentősége van a harcművészetben a Sztálin elvtárs által kidolgozott azon elvnek, hogy milyen fontos az erők és eszközök tömeges alkalmazása a hadműveletekben és harcban a háború egész folyamán, továbbá a hatalmas tartalékok célszerű felhasználása hadművelti és stratégiai méretekben.

Feltétlenül meg kell még említeni a harcművészet olyan alapvető problémáit, mint a csapat és hadművelti hadtápszolgálat felépítése, a szervezettség, a kiképzés, a csapatok vezetése korszerű viszonyok között, stb.

Sztálin elvtárs újra kido'gozta ezeket a kérdéseket és az általa összeállított harci művészet így egységes harci művészet, amely teljes mértékben megfelelő a korszerű háború követelményeinek.

Egy folyóiratcikkben nem lehet felsorolni mindazt az újat, amit a sztálini lángelme összeállított a harcművészet terén. Sztálin elvtárs gyökeres módon felhasználta a harcművészet forradalmi elméletét a gyakorlatban, úgyszintén az egész haditudományt, zseniálisan megoldott minden problémát a támadó és védekező harcban, a támadó és védekező hadműveletben, a harcművészetet a háború új, gépesített időszakának követelményei szerint fejlesztette tovább, felhasználva a szocialista állam hatalmas lehetőségeit.

A sztálini harci művészet az elmúlt háborúban fényesen visszatükrözte fölényét, nemcsak a német-o'asz és japán hadseregek harcművészete felett, hanem a többi burzsoá hadseregek, az angol és amerikai hadseregek felett is. Ezeknek a hadseregeknek a hadműveleteit nem lehet egy színvonalra helyezni a szovjet hadsereg hadműveleteivel, jóllehet az angol és amerikai csapatok a legkedvezőbb viszonyok között működtek a háborúk folyamán, mely feltételek a szovjet csapatok sikeres hadműveletei során állottak elő. Ők, mint ismeretes, csak akkor kezdtek támadásba, amikor a német csapatok a Szovjet Fegyveres Erők hatalmas csapásai alatt teljesen összeroppantak a keleti fronton, annak ellenére, hogy keleten összpontosították erőiket, s még ilyen feltételek között sem voltak képesek ellentá'lni 1944. év végén és 1945. elején a németek támadásának, jóllehet hatalmas erő- és eszközfölényben voltak. Ők az egész világ szeme előtt katasztrófa

előtt állottak és hogy ettől megmenekültek, azt a szovjet segítségnek köszönhetik, a Szovjet Hadsereg nagyarányú támadásának. Köztudomású, hogy Churchill azzal a kéréssel fordult a szovjet kormányhoz, hogy a Szovjet Fővezérség előbb indítsa meg a Szovjet Fegyveres Erők támadásait, mint ahogy azt tervezték. A Szovjet Hadsereg az összes frontszakaszon még soha nem látott méretű támadást indított, visszavetette a németeket messze nyugatra, megakadályozta a németek téli támadását Nyugateurópában és ezzel megmentette az angol-amerikai hadsereget a katasztrófától.

*

A szovjet haditudomány élenjáró jellegének fényes kifejezője a Sztálin elvtárs által kidolgozott cikk, az állandóan működő tényezőkről, melyek a háborúk sorsát eldöntik.

A hátszág egysége, a hadsereg erkölcsi szelleme, a hadosztályok mennyisége és minősége, a hadsereg fegyverzete, a parancsnoki állomány szervezőképessége: ezek azok a tényezők, melyek alapját képezik a Sztálin elvtárs által kidolgozott haditudománynak.

Sztálin elvtárs cikke az állandóan működő tényezőkről, melyek a háborúk sorsát eldöntik, ragyogóan foglalják össze mindazokat a szükségleteket, amelyek megállapítják a háború menetét és eldöntik annak kimenetelét.

A gazdasági erő kérdése, a háborút viselő ország gazdasági lehetőségei nagy fejezetet képeznek a szovjet haditudományban, magukban foglalnak olyan kérdéseket is, mint a hátszág egysége, a hadosztályok mennyisége és minősége és a hadsereg fegyverzete.

Az erkölcsi tényező kérdése a szovjet haditudomány egy másik nagy fejezete, amely szintén befolyásolja a hátszág egységét, a hadsereg erkölcsi szellemét, a hadosztályok mennyiségét és minőségét.

Végül a harcművészet kérdése, vagyis a harcászat, hadművelleti művészet és stratégia, melyek mindeneke előtt kifejezik a következő tényezők formáját: a hadosztályok mennyisége és minősége, a hadsereg fegyverzete, a hadsereg parancsnoki állományának szervezőképessége.

A sztálini tézis a háborúban állandóan működő tényezők jelentőségéről a marxista-leninista haditudomány továbbfejlesztése, amelyben szoros kapcsolatban van a háború menete és kimenetele az ország és annak ideológiája jellegének politikai és gazdasági fejlettségével, káderei képzettségével.

A sztálini tézis az állandóan működő tényezők szerepéről hatalmas elméleti és gyakorlati jelentőséggel bír. Ezeknek a tényezőknek a számbavétele és helyes felhasználása lehetővé teszi, hogy a hadi és szervező munkában fő figyelmet összpontosítsunk a főfeladatok megoldására, amelyekről a háború sorsa függ.

*

A szovjet haditudomány, amelyet a sztálini lángelme állított össze és fejlesztett tovább és amely Marx—Engels—Lenin—Sztálin tanításaira támaszkodik, minden tekintetben a szovjet társadalmi és államrend előnyösségét fejezi ki a burzsoá társadalmi és államrenddel szemben, továbbá kifejezi Lenin és Sztálin nagy pártja, a Bolsevik Párt élenjáró, progresszív politikáját, a Szovjet Hadsereg, mint új típusú hadsereg kiválóságait, amely rendkívüli nagy szerepet játszott a fasiszta Hitler-Németország és az imperialista Japán szétverésében.

A szovjet nép és az ő Fegyveres Erede, melyeket a sztálini haditudomány vezet, mely tudománynak a megalkotója és továbbfejlesztője a nagy Sztálin volt, nem egy akármilyen, hanem nagy és az egész világtörténelemben eddig még soha nem látott nehézségekkel teli háborút nyert meg. Ebben a hatalmas győzelemben mutatkozott meg a sztálini haditudomány helyessége és életképessége, főénye a burzsoá hadielmélet fölött és rendkívüli jelentősége a szovjet Fegyveres Erők hatalmasságának további megerősödése és fejlesztése terén.

A sztálini haditudomány állhatatos, rendszeres és részletes tanulmányozása és elsajátítása, hatalmas gazdagságának teljes birtoklása, tisztjeink és táborkaink megtsitáló feladata és legelső kötelessége.